

fanndt, at man burde slaa fast, at der var en virkelig Erstatningspligt for det offentlige, da det er en af det offentlige foretagens Foranstaltning, der havde foranlediget de paagældende Oversvømmelser. Det vil jeg nu ikke erkende, og jeg skal om et Øjeblik komme tilbage dertil. Men saa fandt det ærede Medlem, at man ikke destomindre alligevel burde gøre en Forskel mellem dem af de skadelidte, som havde ønsket den heromhandlede Gennemskæring, og dem, som ikke havde ønsket den. Hvis man maatte naa til den Erkendelse, at det, at Staten har foretaget en Foranstaltning, som har ført til Skade for de paagældende, berettiger til Erstatning fra det offentlige, maa de paagældende være lige berettigede, enten de i Forvejen havde troet, at det blev til Skade for dem, eller havde troet, at det blev til Gavn for dem. Hvis det virkelig skulde kunne paavises eller bliver erkendt, at der er et Retskrav for de paagældende, maa det efter min Mening være akkurat det samme, enten de i Forvejen har antaget, at det blev til Skade for deres Ejendomme eller ikke. Jeg skal ikke nægte, at jeg synes, Forholdet vilde blive lidt vanskeligt, om man, hvis man naaede til den Erkendelse, at de skulde have Erstatning uden Hensyn til, om der var Trang til Stede, men blot i Kraft af, at det var en offentlig Foranstaltning, der havde foranlediget Skaden, skulde undersøge, om de paagældende i sin Tid havde antaget, at det blev til Skade og eventuelt havde været med til at protestere eller ikke. Skulde man saa ogsaa graduere Erstatningens Størrelse saaledes, at de, der havde protesteret stærkest, skulde have fuld Erstatning, medens de, der havde protesteret mindre stærkt eller slet ikke, skulde have henholdsvis mindre eller slet ingen Erstatning? Det kunde man ingen Vegne komme med. Det kan ikke være det afgørende, om de paagældende i Forvejen har anset Foranstaltningen for at være skadelig eller ikke.

Det ærede Medlem fra Varde (S. Sørensen) mente, at det nok var det store Andragende, som det ærede Medlem kaldte det, der havde gjort, at man ikke længere kunde tie Sagen ihjel. Jeg ved ikke, om der har været noget Ønske om at tie Sagen ihjel, det har der i hvert Fald ikke været for mit Vedkommende. Sagen har været behandlet allerede en Gang før, idet der — for Resten før jeg blev Indenrigsminister — blev af Rigsdagen bevilget et Erstatningsbeløb ved en tidligere Stormflod. Og det, der er sket her, er det

samme, som skete den Gang, at der blev takseret for alle de skadelidte fra Vedsted op til Hjørring paa hele Vestkysten, hvad enten det er ved Ringkøbing Fjord eller ved Stadil Fjord. Altsaa, alle de skadelidtes Ejendomme, Havne, Baade med videre blev takseret, og saa er der blevet ydet en Erstatning, der for den sidste Stormflods Vedkommende ikke helt kom til Udbetaling i det paagældende Finansaar og derfor søgtes genbevilget. Der er altsaa ikke her Tale om at tage noget nyt Standpunkt. Men det er selvfølgelig, at naar man har ment, det er paakrævet paa ny at lade foretage en Undersøgelse, er det foranlediget ved de Henvendelser, der er sket derovre fra, selvfølgelig lige saa fuldt den Henvendelse, der er kommet paa det store Andragende, som det ærede Medlem siger, som Henvendelser fra adskillige andre. Der er Andragender — som det ogsaa fremgaar af den Skrivelse, der findes optrykt i Finansudvalgets Betænkning —, der ikke har været til Behandling paa Rigsdagen. Det ærede Medlem fra Varde fandt, at det var mærkeligt, at de Andragender ikke var komne til Behandling her. Det er rigtigt, at de er oversendte til Indenrigsministeriet fra Landbrugsministeriet, og naar de er indgivet til Landbrugsministeriet, antager jeg, det er bl. a., fordi man er gaaet ud fra, at da det er Skade paa Landejendomme, kan dette være naturligt. Jeg erkender, at jeg ikke rigtig ved, hvorfor man i sin Tid har lagt dette Spørgsmaal under Indenrigsministeriet, men det er sket før min Tid, og jeg har ikke villet afholde mig fra i saa Henseende at gaa i min Forgængers Fodspor. Jeg antager, naar de paagældende har sendt Andragendet til Ministeriet — jeg lægger ingen Vægt paa, at det er det forkerte Ministerium —, er det ud fra deres Viden om, at man i Finansudvalget og i Rigsdagen plejer at afvise de Andragender, som ikke har været til Ministerens Undersøgelse, og hvor der altsaa ikke fra Ministeren foreligger et Afslag. Jeg har ikke spurgt de paagældende om det, men jeg antager, at de har ment: Vi vil dog sikre os, at man ikke paa Rigsdagen skal sige: Ministeren har ikke haft Lejlighed til at undersøge disse Forhold. Derfor er de saa gaede til Ministeren. Naar det nu altsaa er Tilfældet, synes jeg, det vilde være et mærkeligt Standpunkt, om jeg sagde: Der er nogle Andragender, som har været til Behandling paa Rigsdagen, og dem overgiver jeg nu til en Kommission til nærmere Undersøgelse, for